

רע"פ 426/18 - מוחמד חגאזי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 426/18

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: מוחמד חגאזי

נ ג ד

המשיב: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד (כב' הנשיא א' טל, השופט ש'
בורנשטין, והשופטת ד' עטר) בעפ"ג 12355-10-17
מיום 26.12.2017

בשם המבקש: עו"ד איהב ג'לג'ולי

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז (הנשיא א' טל, השופט ש' בורנשטין, והשופטת ד' עטר) בעפ"ג 12355-10-17 מיום 26.12.2017, במסגרתו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בנתניה (השופט א' נוריאלי) בת"פ 17-01-26380 מיום 17.8.2017.

2. בכתב האישום המתוקן מתוארים שלושה אירועים, שהתרחשו בפרק זמן קצר, בהם הואשם המבקש. על פי עובדות האישום הראשון, בבוקרו של יום 4.1.2017 התפרץ המבקש, ששהה באותה עת בישראל ללא היתר שהייה או תעסוקה כדין, לבית מגורים בעיר נתניה. בעל בית המגורים, שחזר בסמוך לכך לביתו, פגש במבקש כשהוא יוצא מהבית, וזה האחרון תקף אותו בכך שהדפו בשתי ידיו. בתגובה לכך, בעט בעל הבית ברגליו במבקש, וזה נמלט מהמקום.

על פי עובדות האישום השני, עוד באותו הבוקר נכנס המבקש לחצר בית מגורים בנתניה וניסה להתפרץ לתוכו באמצעות פתיחת חלון אחד החדרים, זאת בכוונה לבצע גניבה או פשע. משפגש במקום באחד מדיירי הבית, סגר המבקש את החלון בחוזקה ונמלט מהמקום. כתוצאה מכך, נשברו זגוגיות החלון.

על פי עובדות האישום השלישי, ביום 6.1.2017 שהה המבקש בישראל ללא היתר שהייה או תעסוקה כדין. משהתבקש על ידי שוטרים שפגשו אותו בעיר נתניה, להזדהות באמצעות תעודת זהות, מסר המבקש כי אין ברשותו תעודה כזו והזדהה בשם בדוי. המבקש חזר על הפרטים הבדויים גם בפני חוקר במשטרת נתניה, בה עוכב לאחר מכן.

3. ביום 6.7.2017 הודה המבקש במעשים המיוחסים לו בכתב האישום המתוקן, במסגרת הסדר טיעון, והורשע בעבירות של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: החוק); התפרצות למגורים, לפי סעיף 406(ב) לחוק; כניסה לישראל שלא כחוק (2 עבירות), לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952; ניסיון התפרצות, לפי סעיף 406(ב) וסעיף 25 לחוק; היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק; הסגת גבול פלילית, לפי סעיף 447(א) לחוק; והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק.

4. ביום 17.8.2017 גזר בית משפט השלום בנתניה את עונשו של המבקש. בגזר דינו עמד בית המשפט על כך שהעבירות בהן הואשם המבקש אינן מהוות אירוע אחד, ושמכך קבע מתחמי ענישה נפרדים לכל אחד מהאישומים. לצד זאת ציין בית המשפט כי לאחר שנתן דעתו לנתונים שהוצגו בפניו, ייקבע "עונש כולל אשר ייתן ביטוי לכל אחד מהאירועים וליתר הנסיבות הרלוונטיות". לאחר שבחן את מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, קבע בית המשפט כי מתחם הענישה המתאים לאישום הראשון נע בין 10 ל-30 חודשי מאסר בפועל; לאישום השני, בין 7 ל-24 חודשי מאסר בפועל; ולאישום השלישי, בין 2 ל-7 חודשי מאסר בפועל. מתחמים אלה נקבעו תוך שימת לב לתכנון שקדם לביצוע העבירות ולנזק שהיה צפוי להיגרם כתוצאה מביצוען. כן ציין בית המשפט כי לא מצא שיקולים המצדיקים סטייה ממתחם הענישה שנקבע על ידו, לקולא או לחומרא.

5. במסגרת השיקולים לגזירת עונשו של המבקש, בחן בית המשפט, בין היתר, את הפגיעה האישית הצפויה לו בשל העובדה כי עמד להינשא, ואת נטילת האחריות של המבקש על מעשיו, גם אם רק בשלב המאוחר של תום שמיעת ראיות התביעה.

מנגד, נשקל עברו הפלילי של המבקש, שהורשע בעבר בעבירות דומות, בגין אף תלוי נגדו עונש מאסר מותנה. בהקשר זה ציין בית המשפט כי מדובר ב"עברין רצידיביסט" שלא נרתע מלשוב לתחומי מדינת ישראל ללא היתר במטרה לבצע עבירות רכוש. בית המשפט נתן דעתו גם לשיקול הרתעת הרבים, נוכח הקלות בה מבוצעות עבירות מסוג אלו שהורשע בהן המבקש ונוכח הנזק

הנגרם כתוצאה מביצוען לקניינו וביטחוננו של הפרט.

6. נוכח האמור, השית בית משפט השלום על המבקש עונש של 28 חודשי מאסר בפועל. בנוסף, הופעל עונש מאסר מותנה של 6 חודשים שהיה תלוי נגד המבקש, במצטבר, באופן שעליו יהיה לרצות עונש מאסר בפועל של 34 חודשי מאסר. כן נגזרו על המבקש 12 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, לבל יעבור עבירת רכוש מסוג פשע; 7 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, לבל יעבור עבירת רכוש מסוג עוון; 5 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, לבל יעבור עבירת הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו ועבירת שהייה בלתי חוקית; ופיצוי לכלל המתלוננים בסך 3,000 ש"ח.

7. המבקש הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז, ובו טען כי בית משפט השלום החמיר בעונשו יתר על המידה. כן נטען כי טעה בית המשפט כאשר קבע מתחמי ענישה שונים לשלושת האישומים שהורשע בהם, על אף סמיכות הזמנים שבין האירועים השונים. עוד נטען כי שגה בית המשפט משהפעיל את עונש המאסר המותנה באופן מצטבר ולא באופן חופף, שכן היה על בית המשפט להביא במניין שיקוליו את אופן ריצוי תקופת המאסר הארוכה שנגזרה עליו, מבלי שיהיה זכאי לחופשות ומבלי שיהיה צפוי לשחרור מוקדם, בשל היותו שווה בלתי חוקי. לבסוף נטען כי במעשיו לא גרם המבקש לנזק, למעט חלון שבור, ואף בגין נזק זה פוצו הבעלים.

בית משפט קמא דחה את הערעור, תוך שציין כי מעשיו של המבקש פגעו "פגיעה משמעותית ברף הגבוה", כלשונו, בערכים המוגנים, בהם זכות בעלי הדירות אליהן פרץ המבקש לקניין, לפרטיות ולתחושת ביטחון. בית משפט קמא הדגיש כי נסיבותיו האישיות של המבקש נשקלו כראוי על ידי בית משפט השלום בעת מתן גזר הדין, וכי לא התקיימו בעניינו נסיבות מיוחדות המצדיקות סטייה מהכלל, לפיו עונש המאסר המותנה מצטבר על גבי עונש המאסר נושא גזר הדין.

8. בקשת רשות הערעור שלפניי מכוונת כלפי חומרת עונש המאסר בפועל שהוטל על המבקש.

9. בבקשתו, חוזר בא כוח המבקש על טענותיו כפי שהוצגו בפני בית משפט קמא, בכלל זה על הטענה כי לא נשקלו כראוי נסיבות המעשה ונסיבותיו האישיות של המבקש לעניין קביעת מתחם הענישה, לעניין ההקלה בחומרת עונשו, ולעניין הטלת עונשי המאסר באופן מצטבר. כן טוען בא כוח המבקש כי קביעת בית משפט השלום בדבר תכנון מוקדם של העבירות, בטעות יסודה, שכן היא אינה מושתתת על חומר הראיות שהוצג לבית המשפט. לשיטתו, המבקש נכנס לישראל על מנת לחפש עבודה, וביצע את העבירות "באופן ספונטני".

10. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה, אני סבור כי דין הבקשה להידחות.

11. בית משפט זה עמד בעבר על המקרים הנדירים בהם תתקבל רשות ערעור שני, הניתנת רק כאשר מתעוררת סוגיה עקרונית החורגת מעניינו של המבקש, או כאשר נגרם למבקש עיוות דין מהותי או אי צדק. יתירה מזאת, בקשת רשות ערעור הנסבה על גזר הדין בלבד תתקבל רק בנסיבות חריגות אשר בהן סטה בית המשפט באופן קיצוני מרמת הענישה המקובלת.

המקרה דנן אינו נמנה עם אותם מקרים בהם תנתן בקשת רשות ערעור. העונש שהושת על המבקש מצוי במתחם הענישה המקובל לעבירות מסוג העבירות שביצע, ולא נגרם לו כל עיוות דין. די בנימוק זה כדי לדחות את הבקשה.

12. יצוין כי גם בחינת הבקשה לגופה לא מעלה כי יש מקום להתערב בגזר הדין שהושת על המבקש. הן בית משפט השלום הן בית משפט קמא שקלו בעיון את נסיבותיו האישיות של המבקש, אולם עמדו מנגד על חומרת מעשיו ועל הפגיעה בזכויותיהם ובתחושת הביטחון של בעלי הבתים אליהם התפרץ, המחייבים שניהם את הכבדת הענישה בעניינו של המבקש.

צדק בית משפט קמא בכך שלא ראה מקום להקל בעונשו של המבקש, זאת לאור עברו הפלילי בעבירות דומות, ונוכח העובדה כי לא היה די בעונש המאסר על תנאי שהיה תלוי נגדו כדי להרתיע אותו מלשוב ולהיכנס לישראל שלא כדין על מנת לבצע עבירות נוספות.

כן איני מוצא כי יש ממש בטענתו של המבקש בדבר היעדר התכנון המוקדם לביצוע העבירות. המבקש שהה שלא כדין בישראל וניסה להתפרץ לשני בתים בכוונה לבצע גניבה או פשע, זאת בפרק זמן של שעות בודדות באותו יום. לא ניתן להתעלם, בהקשר זה, מהרשעותיו הקודמות של המבקש, שנסובו גם הן על עבירות דומות שביצע בעבר. נסיבות אלה מצביעות באופן ברור על תכנון מוקדם במעשי המבקש, ומשכך, בדין קבע בית משפט קמא כי הנסיבה של "התכנון שקדם לביצוע העבירה", האמורה בסעיף 40ט' לחוק, רלוונטית לקביעת מתחמי הענישה באישומים בהם הורשע המבקש.

13. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ו' בשבט התשע"ח (22.1.2018).

ש ו פ ט